

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)
ΡΑΒΗΛΑ την πόρτα μ' όλη μου τη δύναμη. Με βοήθησε κι' ο Δημήτρης. Κι' όμως δεν κατορθώσαμε τίποτε.

— Μας ζείστανε μέσα! είπε ο Δημήτρης, σφίγγοντας τις γροθιές του.

— Δεν είνε δυνατόν, τού απάντησα. Ποιά θά τ' έκανε αυτό; Άλλωστε κούταζε... Η πόρτα δεν είνε κλειδομένη...

— Κι' όμως δεν ανοίγει. Και δεν ανοίγει, αφέντη, γιατί κάποιος την έβλεψε με τσή δύναμη που μάγωσε το φύλλο της στον παραστάτη για καλά. Μονάκι με τσεκούρι θά μπορούσε να την ανοίξει κανένας...

Συγχρόνος ο σύντροφός μου στήριξε τους ώμους του στην πόρτα και προσπαθούσε να την γκρεμίσει. Μά δεν κατάφερε τίποτε. Χρησιόταν πραγματικά κανένας σιδερένιος λουτός ή κανένα ταξευζήρι.

— Μην κοιτάξεις άδεια, τού είπα. Άς δούμε πρώτα τού βρισκόμαστε. Άς εξεφτηνίσουμε τούς σταύλους ως την τελευταία τους γωνία κι' ύστερα παίρνομε την άποφάσι μας...

Έξω από την πόρτα άνοιγότουσαν τώρα τα κτεροζώηματα κι' ή άγριος κραυγή της καταρμμένης κοινοβόχιας τού πύργου. Τό άταισιο όρνο έσκουζε έτσι σαν να μάς περιγελοΐσε. Μιά-δυό φορές πέρασε μπρός άπ' τού σιδερόφραξτο παράθυρο τών σταύλων και τά μάτια του, τά τυφλά στό φως της ημέρας, μάς κούταζαν με άγρια γοηψία...

— Αυτό τού καταρμμένο νυχτοπούδι θά τού σκοτώσω άμέσως μόλις βγούμε από δω μέσα. Είπε αφίγγοντας τά δόντια του, γεμάτος όργη ο Δημήτρης.

— Θα τού σκοτώσουμε να λές, τού άποκρίθηκα. Δεν είνε πανά άυτό. Είν' ή φηξη τού κολασμένου βοικόλακα...

Πήραμε πατόπι τού φαναρί μας και τραβήξαμε για τού δεύτερο διαμέρισμα τών σταύλων. Είχαμε να άπια μάς έτοιμα να πυροβολήσουμε στον παραμικρότερο κίνδυνο, μα πράγμα περίεργο, και τού διαμέρισμα αυτό ήταν άδειανό, όπως και τού πρώτου. Σκαμμένο χορτάκι ήταν ριχμένο κάτω, σκόνη σκέπαζε τά πάντα και στις γωνιές τών τοίχων ή άρχαίες πλέκασε ήσυχά-ήσυχά τά διάγραμμα σάβανά τους...

Τό διαμέρισμα αυτό φωτιότανε άλλοτε από έναν φεγγίτη, που βρισκότανε στη μέση της στήλης. Μά ο φεγγίτης αυτός είχε σκεπαστεί πενά από χονιάτα κι' ούτε μια άχτίδα φωτός δεν έπεφτε στό μέρος που βρισκόμαστε.

— Κι' οί χιτόπι που άνοιξαμε; με ρώτησε έξαφνα ο Δημήτρης. Κούταζε γύρω παντού, μά δεν είδα τίποτε τού ύπνου.

— Ποιά ξέρει, είπα. Ίσως να εχόντουσαν από πού μακρυνά. Άποτόσο, πρέπει να δοΐμε τώρα πός θά βγούμε από δω μέσα...

— Θα βγούμε τάχα, αφέντη, ή θ' άφίρουμε δω μέσα τά κόκκαλά μας;

— Μή ζήσης τού θάρρους σου, και κάτσο μήπως βρής κανένα σιδερένιο εργαλείο. Εγώ θά σου φωτίσω με τού φανάρι...

Ο Δημήτρης έσκουψε κάτω κι' άρχισε να παραμοιρίζει τά σκαμμένα χορτάκια, κούταζοντας προσεκτικά παντού. Η έρευνα αυτή κράτησε ως ένα τέτατο. Μά δεν βρήκαμε άπολύτως τίποτε. Η θέσι μας άρχισε να γίνεται κρύσιμη...

Είχαμε σταθεί κι' οί δύο σέ μια γωνία τού σταύλου, χωρίς να μελάμε, βυθισμένοι σέ σκέψεις. Κρατούσα τού βλέμμα μου χαμηλωμένο κι' έψαχνα να βρω με τί τρόπο θά ξεφεύγαμε πάλιν νυχτώση άπ' τή φάκα αυτή, στην όποια είχαμε παστεί τόσο άπόρροατα, όταν ξαφνικά είδα τού Δημήτρη να πηδά προς τά πίσω και να πυροβολή προς τού μέρος μου. Πυροβόλησε τόσο κοντά στό κεφάλι μου, ώστε αλοθάνηκα για καλά τή φλόγα της έκτροσκοροτήσεως στό μάγουλο...

Νομίζοντας πός τρελλάθηκε ξαφνικά και ζητούσε να με σκοτώση, άδραμα και τού άρπαξα τού δόλο από την κνήμη φωνάζοντας:

— Δημήτρη!... Τρελλάθηκες; ;;;

Γιά τ' όνομα τού Χριστού, έλα στον ξαντό σου!... Ο Δημήτρης άφρισε τού δόλο στό χέρι μου, μ' έσπρωξε άπότομα, πήδησε προς τού μέρος που στεκόμαστε από όλίγον κι' άρχισε να χιτάει κάτω με τή φτέγνα της μπότας του, μωγκωζόντας:

— Να πάρη ο διάβολος!.. Η Κόλιασά σάς ξεόρασε δω μέσα, που να πάρη ο διάβολος, να πάρη; ;..

Πλησίασα άμέσως κοντά του κι' είδα κάτω που μου πάγωσε τού αίμα στις φλέβες...

Όχι, ο πατός μου σύντροφός δεν είχε τρελλαθεί, όπως νόμισα. Μπρός στό πόδι του, πάνω στό χορτάκι κούτουαν ένα μεγάλο μαροφράσινο φειδί, με τού πλάκωστοτό κεφάλι του δημιαπισμένο!...

Ο Δημήτρης μου τού έδειξε, κλεισιώντας το με τού πόδι του και μου είπε με φωνή συγγνωμένη:

— Άλγο άκόμα, αφέντη, και άύαστα νεκρός. Έχει που στεκόμαστε στη γωνιά τού τοίχου, με φόντος ο Θεός και τού είδα τού καταρμμένο, τή στιγμή που είχε κλεισαστεί από μια τρύπα και πληρώσει να σάς δαγκώσει στό λαιμό. Πρώτατα και τούφριξα... Άλλοιός...

Δεν είχα τή δύναμη να μιλώσω.

Ανατριχιάζοντας από φρίκη, κούταξα βουδός τού άταισιο έρωστό, που κούλουμαζότανε άκόμα γύρω και χιτιότανε άγρια.

Έβαινα έτσι άλλιος κι' εμβρόντητος άρκετά δευτερόλεπτα. Πλησίασα έπειτα τού Δημήτρη, τούφριξα τού χέρι μ' είνονομοσή και είπα μια μονάκι λέξι:

— Εύχαριστό!...

Πόσο τόν είχα παρεξηγήσει άληθεια!...

Μά δεν ήταν πενά κιαρός για λόγια, μέσα στην Κόλιασά που βρισκόμαστε. Έρωσε να βρούμε έναν τρόπο να βγούμε έξω.

— Έγώσε γρηγορά τού δόλο σου, είπα στό Δημήτρη. Παντού γύρω μας ύπάρχουν κίνδυνοι που δεν τους βλέπομε...

Δεν πρόφτασα να τελειώσω τή φράσι μου και μέσα άπ' τόν πύργο, κάτω άπ' τά ύπόγειά του μάλλον, άντήρησε πάλι ο παρόξενος έκείνος χιτώσις ντυτός... ντυτός... ντυτός κι' άμέσως ύστερα ένα δυνατό σφύριγμα.

Σταθήκαμε άκίνητοι στη θέσι μας, στοιφογοιζόντας τά μάτια μας παντού.

Τό σφύριγμα ξανακούστηκε. Και τότε μέσα στους τοίχους τών σταύλων άντήχησαν παρόξενος θορύβος, σαν ναζαν λονταίνες ή παλιές έυλοδεσίες, σαν να κούκουσαν και μέσα άπαιτα τέρατα...

— Ποντιζοί, αφέντη! μου φηδίσανε ο Δημήτρης.

Ποντιζοί; Πήγα να τού πείρω κι' έγώ αυτό, όταν ξαφνικά από μια τρύπα τού τοίχου πρόβλεσε ένα παρόξενο κεφάλι, με δυό λαίπετά, κενά κι' άπαισία μάτια...

— Δεν σάς τόπα, αφέντη; Ποντιζοί, είνε ποντιζοί, μου είπε σγανά ο Δημήτρης. Λένε πός τά έρείματα είνε γεμάτα από αυτούς, που είνε μεγάλοι σαν γάτσι και πός σίχνονται και στον άνδρωκο και τόν τρώνε μέσα σέ λίγα λεπτά!... Είνε, λέει, αφέντη, άμέτητα... και μεράκια... πάλιν μεγάλα... Άζοΐς, αφέντη; ;..

Τόν άκουγα, μά είχα τά μάτια μου κωφομενα στην τρύπα πούζε πρόβλεπε τού άταισιο έκείνο κεφάλι. Τό κούτουσα προσεκτικά, ώσπου τέλος ή έσωφίς μου βγήκαν άληθινές. Όχι, δεν ήταν ποντιζοί, όπως έρωμόμε ο Δημήτρης. Ήσαν φειδία!...

Ποιά ξέρει πόσα φειδία, ξερωμόμενα έναντιον μας μέσα άπ' τά θεμέλια τού πύργου... Είπα στό Δημήτρη περί τίνος πρόκειται και συγχρόνος, για ναζομε τούλάχιστον άρκετό φως και να βλέπομε, βγήκαμε στό δεύτερο διαμέρισμα τών σταύλων...

Έχει άνασάναμε κι' άνακούφισα. Μά δεν είμαστε κι' ασφαλές. Έπρεπε να βγούμε τού γρηγορότερο άπ' τούς σταύλους. Μά πός; ;..

Η σκέψη αυτή με βασάνισε, όταν ξέαφνα τράβηξε την προσοχή μου ένα παρόξενο φωνόμενο. Ο Δημήτρης έκοβε βόλτες μέσα στό σταύλο πάνω-κάτω, με σφιγμένους τς γροθιές, σαν ήθριο κλεισμένο στό κλουβί του. Πρόσθεσα λατόν ότι σ' ένα σημείο τού διαπέδου ή περπατησιές του άντηχούσαν υπόκωφα όταν περνούσε από εκεί, σαν να ύπηρες κούφιος χιώς από κάτω.

Γιά να βεβαιωθώ καλύτερα, πλησίασα κι' έγώ στό μέρος αυτό και χιτήσα με τού πόδι μου τού παλιό χορτάκι που σκέπαζε τού διάπεδο σαν τάχης. Τά χιτιήματα άντήχησαν υπόκωφα, όπως τού περιμένα. Χωρίς να χάσο καρπό τότε, παραμέρασα τού χορτάκι από κάτω και δεν άρπαξα να δω πρώτα έναν μεγάλο σιδερένιο κρίνο κι' ύστερα τά

Τό πίσω μέρος τού πύργου ήταν άπόκρηνο και μεγαλοηπέδες...

ξέλινο σκέπασμα μιάς κατακαυτής...

Σηρώθηρα θεϊος κ' έσκατο το σταυρό μου.

Ο Δημήτρης, πούγε παρακολούθησε τις κινήσεις μου κ' είχε αντίληψη επίσης τι συμβαίνει, σφαιροκοιμήθηκε κ' αυτός, άναστε- νάζοντας μ' άναστεύσεις:

— Άς είνε δοξασμένο τ' όνομά σου, Κύριε!...

Είχαμε μπρός μας μιά κατακαυτή, μιά διεξοδα από το μέρος πού- χημα κλειστέι. Πού θά μιάς όδηγούσε ή ύπογεια αυτή διάδοος; Θά γινότανε κατεβαίνοντας σ' αυτή ή θά βρισκόμαε οίκετρο θάνατο;...

Μά τί έσημανε; Μήπως και στο πέρος πού βρισκόμαστε δέν μιάς παρωμίονε ο θάνατος, ο πιο τρομαρός και φοβικώος μάλιστα;

Γι' αυτό σκέπασε με το Δημήτρη, παραμερίσασε έντελώς τά σα- πιμένα χορτάρα και το ζώμα και χορής να χάνουμε κλαρό, άρπά- ξαμε τον κριό του σκεπασμένου της κατακαυτής και τραβήξαμε κ' όλη μας τη δύναμη.

Μά το σκέπασμα δέν άνασηρώθηκε καθόλου.

Ο Δημήτρης κούνησε κ' άποχόνισε το κεφάλι του, άφίνοντας μιά βίαιότητα να ξεφύγη άπό το στόμα του.

— Δέν θά μπορούσαμε ν' άνοιχούμε, εστε. Φαίνεται πως έχουν άμπαρώσει την κατακαυτή από το κάτω μέρος, πούς ξέχει εδώ και πόσα χρόνια.

Τά λόγια του αυτά με σοβάλασαν.

— Όχι, φώναξα, δέν έχεις διαρη, μην άπελπίξασα έτσι εύκολα. Το σκέπασμα της κατακαυτής είνε άπόως σκεβρωμένο.

Σηρώθηρα άρχισα να χριτό το σκέπασμα με τον ύποκλιτο του όπλου μου. Ο Δημήτρης με μωμήθηκε. Χριστούσαμε λυσσοκαμένα. Κι' Ξεσπασα είδαμε το σκέπασμα ν' άνοιχάσεται λίγο—λίγο, καθώς χρι- πούσαμε...

Τρολλός από χαρά, έσκυψα, άρπάξα τον κριό στα χέρια μου και τον τραβήξα κ' όλη μου τη δύναμη.

Ο Δημήτρης έσκυψε κ' αυτός για να με βοηθήση.

— Πιάσε με καλύτερα από τη μέ- ση και τράβα με προς τά πίσω, όταν θά τραβώ τον κριό, του είπα. Έτσι θ' άνοιχουμε εύκολότερα...

Και δέν είχα άδικο. Μετά τρία— τέσσερα τραβήγματα, το σκέπασμα ά- νασηρώθηκε άρκετά και μιά δυσφωδία σαπίλας, ένας δηλητηριασμένος άερας μιάς χριτήσε στο πρόσωπο...

Σηρώθηκα για ν' άναστεύομαι καθιστών άερα κ' έπειτα ξαναωχίσασα τη δουλειά μας...

Μετά δυό—τρία τραβήγματα, άπό- μα, ή κατακαυτή άνοιξε. Μιά πέτρινη σκάλα προβάλε εμπρός μας, μέσα στο βαθύ σκοτάδι του ύπογειου αυτού. Μιά σκάλα, πού ο Θεός ήξερε πού όδηγούσε.

— Τοίμασε το φανάρι σου, είπα στο Δημήτρη.

— Θά κατέβουμε, άφέντη;

— Και τώρα άμέσως μάλιστα. Δέν πρέπει να χάνουμε καιρό. Ά- νοισε...

Ένα άλλόκοτο θρόοισμα άκούγότανε στο πλαγιό διαμερίσμα των σταύλων. Σάν κάτι να συνιρότανε πάνω στα χόρτα.

— Τά φειδία! τραίλιε ο Δημήτρη.

— Ναι, τά φειδία, φειδούρα. Έμπρός λοιπόν. Άς κατέβουμε. Ο άερας καθαρίστηκε. Δέν διατρέχουμε πια τον κίνδυνο να δηλητηρια- στούμε άναπνέοντας. Έμπρός!...

Ο Δημήτρης έσκατο το σταυρό του και κατέβηκε πρώτος στην κα- τακαυτή, κρατώντας το φανάρι και το τουφέκι του. Τον άκολούθησα με το όπλο στο χέρι και το δάχτυλο στη σκανδάλη. Κατεβήκαμε έτσι δώδεκα σκαλιά και βρεθήκαμε σ' ένα ύπόγειο τετράγωνο, στρωμένο με μεγάλες λευκές πλάκες.

Στο βάθος του ύπογειου ύπηρεχε ένας πλατύ διάδρομος. Μήραμε κ' αυτόν κ' άφου προχωρήσαμε άρκετά, καταλάβαμε ότι βρισκόμαστε κάτω από τη δεξιά πτέρυγα του πύργου.

Στο μέρος αυτό ο διάδρομος ήταν πολύ πιο ευρύχωρος και σχηματίσε ένα είδος προόλου. Γύρω μας δέν ύπηρεχε τίποτε το άξιοπεριερού και προχωρήσαμε εμπρός, μη καταλαβαίνοντας τί σκοπό είχαν όλ' αυτά τά ύπόγεια κ' οι διάδρομοι και πού όδηγούσαν. Βαδίζαμε κάπου εί- κοσι δευτερόλεπτα όταν είδαμε μπρός μας το διάδρομο να φωτίζεται.

Αυτό μας γέμοε έλπίδες κ' έπαυχάναμε το βήμα μας. Βρεθήκαμε έτσι μπρός σ' ένα στρωγγυλό φεγγίτη άνοιχμένο στο βράχο του τού- χου και φραγμένο με χοντρές σιδερένες κωκλίδες.

Άπό το φεγγίτη αυτό φαινόταν το πίσω μέρος του πύργου, το οποίο ήταν άπόκρυπτο και μεγαλοπρεπές. Καταλάβαμε λοιπόν ότι ο διάδρομος προχωρούσε έξω άπό τον πύργο.

Πού πήγαμε άνω και για πούδη σκοπό είχε γίνει;

— (Άκολουθεί)

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΠΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η έντυπώσις του Βεζύρη άπό την Εύρώπη. Πού έχουν τά χαρέρια τους οι Εύρωπαίοι. Ο Κλέβις κ' ο Άγιος Μαρτί- νος. Η ιστορική φρεσίς του βασιλέως των Φράγκων. Πώς γλύτωσε το θάνατο ένας άστρολόγος. Ο Έλβετός φαναρής κ' ο Βολταίρος. Συνάδελφοι!... κ.τ.λ.

Κάποτε, ένας Τούρκος Βεζύρης ταξίδευε στην Εύρώπη. Όταν ξαναγύρισε στην πατρίδα του, δηγρόταν στους σηματοριότες του τις έντυπώσεις του άπό το ταξίδι του:

— Οι Φράγκοι, τους είπε, είνε έξυπνότεροι από μιάς. Έαίς έο- δεύομε άφθονα χρώματα και κλείνομε τις γυναίκες στα χωρία μας. Κάθε Εύρωπαίος άμως έχει το χωρία του στο σπίτι του... φί- λου του!...

Όταν ο βασιλεύς των Φράγκων, Κλόβις, κίχησε τους Βησιγύ- θους, πήγε στον τάφο του Άγιου Μαρτίνου, προσεχθήκα με κατά- νηξι κ' έχάρισε στους φίλους του τάφου ίερείς ένα περιφίμο ά- λογο.

Γρήγορα όμως μετάνοισε γι' αυτό και ζήτησε να ξαναπάρη πίσω το άλογο, δίνοντας ως αντίλλαγμα πνήγνια άσμένια νομίσματα. Οι ίερείς όμως πού φέλαγαν τον τάφο, άπάντησαν ότι ο Άγιος Μαρτί- νος δέν επέτρεπε να βγη το άλογο από το σταύλο της μονής.

Τότε ο βασιλεύς έδωλασάσε το ποσό και οι ίερείς δέχτηκαν να του άποδώσουν το άλογο του. Ο Κλόβις το πήρε, μα δέν κρατήθηκε και ελε τη περιφίμο φράσι:

— Ο Άγιος Μαρτίνος έξυπνότερα καλά τους φίλους του, αλλά πούλαει τις ύπηρεσίες του πολύ άκριβά!

Κάποιος Γερμανός αυτοκράτορας όργι- στηκε μιά μέρα ύπερβολικά κατά το άστρολόγο του και του είπε με πείσμα:

— Άθλιε! Άπό τί θάνατο νομίζεις ότι θά πεθάνης;

— Άπό πυρετό. Μεγαλειότατε, ά- πάντησε ο άστρολόγος.

— Άπαύσασί! του παρατήρησε ο αυ- τοκράτορας. Θά πεθάνης άμέσως και από βίαιο θάνατο.

Συγχρόνως διέταξε το όδημο να πά- ρη τον άστρολόγο και να τον δηγρήση στο μέρος τόν θανατικών έκτελέσεων.

— Μεγαλειότατε, φώναξε τότε ο ά- στρολόγος, πιάστε μου το χέρι και θά δίτε πως έχω πυρετό!...

Η έτοιμότης αυτή του πνευμάτος του τον έσωσε, γιατί πραγμα- τικά είχε καταληφθεί από πυρετό, λόγω φόβου του...

Κάποιος Έλβετός φανοτικός, άθροπος πολύ μελετηρός, ένθου- σιάστηκε τόσο πολύ από την άνάγκη των έργων του Βολταίρου, ώστε πήγε να τον γνωρισή στο Φέρεν, όπου έμενε τότε ο φιλόσοφος.

Οι θνητοί όμως του άπαγόρευσαν την είσοδο. Τότε ο Έλβετός φανοτικός άρχισε να διαμαρτύρεται κ' έκανε τόσο θόρυβο, ώστε ά- νάγκασε το Βολταίρο να βγη στο παράθυρο.

— Τί θέλεις, κύριε; ορώτησε τον παραξένια έσπεκίτη ο Γάλλος φιλόσοφος. Πούς είστε εσύ; Τι δουλειά κάνεις;

— Κάνω την ίδια δουλειά με σάς, απάντησε μ' έτοιμότητα ο φανοτικός. Φωτίζω τον κόσμο!...

— Μιά! Και τί δουλειά κάνεις;

— Είμαι φανοτικός!...

Η έξυπνη αυτή απάντησι άρεσε τόσο στο Βολταίρο, ώστε δέχτηκε άμέσως τον Έλβετό θαυμαστή του.

Όταν ο περιφίμος δούξ Κοντέ περνούσε από κάποιο χωριό της Βουργουνδίας, ο δήμαρχος βγήκε να τον προσφωνήση και του είπε:

— Υψηλότατε, καθώς ξέρετε, έχω το δικαίωμα να σας ένυχλώσω με μιά άναρά προσφωνήση. Δέν θά το κάμω όμως, άν μου ύποσχέ- τητε ότι δέν θά επιβάλλετε στο χωριό μας κωνουργίους φόρους γι' τον πόλεμο.

— Καλά, σου το ύπόσχομαι, άποκρίθηκε ο δούξ, εύχαριστημένος από την έξυπνάδα του δημάρχου.

Όταν ο ένδοξος ναύαρχος Ντουγκαι Τρουέν έπέστρεψε στο Πα- ρίσι, ύστερ' άπό την περιφίμη νίκη του Ριου Ίανερίου, έσπευσε πλη- θθος κόσμου να τον ύποδεχθή και να τον θαυμάση.

Μιά κυρία μάλιστα της άριστοκρατίας, δίστασσε τρέχοντας το πλῆθος κ' όταν έφτασε κοντά στο ναύαρχο, άρχισε να τον ψηλαφεί από πάνω ως κάτω.

— Μην εκπλήττεσθε, κύριε, εστε τόσο Τρου- έν, βλέποντας την άπορία του. Είνε τόσο σπά- νιο πράγμα να ιδῆ κανείς έναν ήρωα... ζων- τάνο, ώστε ζητάω να έξακριβώσω άν είστε ά- ληθινός ή φειδύσιος!...

